

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Presbytero. 221.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

vnguibus armata, deutorans & cōminuens & conculcans, nec ad vllius animantis similitudinem accedens, Romanorum Imperium perspicuè designabat, vtpote ex omnibus nationibus & tribubus compactum, omnique robore & gloria in seipso præditum. Neque enim vno nomine exprimendum vidit Propheta principatum illum, qui potentia suæ iugum in omnes extendit, atque Dominicæ incarnationis tempore in infinitum imperium processit.

Nilo. 219.

Exod.

Igni assas agni carnes edebant Hebræi, magnum diuinæ incarnationis mysterium per huiusmodi esum typicè adumbrantes, ac Dei agnum prædicentes, qui diuinæ essentia ignem, modo sermone omni præstantiore, cum ea carne connectit, quæ nunc à nobis editur, vitorumque remissionem affert.

Pelusiotis Monachis. 220.

Religiosæ vitæ certum argumentum haud est, Fratres, pallij ac promissæ barbæ ostentatio. Seccessionis Monasticæ cupiditas non est, in vrbibus ac tumultibus immoratio. Nemo Christi aruum fulcat, spinarum feracem voluptatem amplexans. Philosophiam consequi non potest, qui in verborum pugnis & concertationibus operam suam collocat. Per continentiam purgari non sustinet, qui ciborum suauitates ac delicias quærit. Quamobrem si legitime certare volumus, per habitum à fastu & ostentatione alienum, & monasticum otium, & tranquillitatis virtutem, quietisque custodiam, ac victus tenuitatem, bonum certamen certemus.

Isidoro Presbytero. 221.

1. Cor. 15.

Si mortui omnino non resurgunt, equid etiam nonnulli pro ipsis baptizantur? ait diuinus Apostolus, atque corporis naturam tam præclare cum animæ integritate

καμύρον, καὶ ὄνυξι χαλκοῖς προσοπιλισμῶν, ἐσθ.ον καὶ λεπτιῶν καὶ χαταπαταῦ. ἔδ' ἐνὶ ζῶῳ ὁμοιωμένην τὴν ῥαμίαν ἔπι δὶ γλῶσσει ἔσημανεν. Ἐκ πάντων ἐθνῶν καὶ φυλῶν συντεταγμένην, καὶ πᾶσαι ἀλκήν καὶ δόξαν ἐν εἰαυτῇ κεκτημένην. οὐ γὰρ ἐνὶ ὀνόματι πατρὸς ἁγίου ἐδόξαζε τὴν ἑπὶ πάτας τὸν ζυγὸν τῆς κράτους ἐκτείνασαν, καὶ εἰς ἀπεραντοῦ βασιλείαν τῶν χωρῶν τῆς σαρκώσεως τῆς κυρίας προσεκόμισαν.

Νείλω. σιβ.

Ὅτι πρὸς τὰ κρέα τῆς ἀμνοῦ ἡδίστον ἔβραῖοι, πικρὸς τὸ μέγα τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον σκιαγραφοῦντες. Ἐξ τῆς βρώσεως, καὶ τῶν ἀμνῶν τοῦ θεοῦ προσμακρύνοντες, τὸ πῦρ τῆς θείας ἐσθίας σαρκὶ ἀφράστως συμπλέκοντες, τῆν ἡμῶν παρ' ἡμῶν ἐσθιομένην, καὶ τῆν ἀφροσύνην τῶν κακῶν ἐργαζομένην.

Τοῖς ἐν Πηλουσίᾳ μοναχοῖς. σκ.

Οὐκ ἔστιν, ἀδελφοί, ἀσκήσεως πληροφροσύνη, τριβάνος καὶ ὑπὸ πύλων ἠπίδαξις. Ἐὰν ἔστι ἀναγκαστικὸς ἔπιθυμία, ἢ ἐν πόλεσι καὶ θυροῖς ἀνάφυρσις. Ἐδὲ τὴν χεῖρ τοῦ αἵλακα τέμνει. τὴν ἀκαθοφόρον ἀσπαζόμενος φιλοπάθειαν. οὐ δυνάται κειτορῶσαι φιλοσοφίαν, ὁ λογομαχίας προσεχόμενος. Ἐὰν ἀπέχεται καθαρῆναι δι' ἐγκρατείας, ὁ βρωμάτων χαλλοῖς ζητῶν καὶ ἀβρότητας. εἰ τοίνυν νομίμως ἐθέλωμεν ἀδελφῶν, καὶ χήματα ἀκόμψω, καὶ μονῆρει χολῆν, καὶ ἀπαθείας ἀρετῆν, καὶ ἡσιχίας φυλακῆν, καὶ λιτότητι τρυφῆς, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισομεθα.

Isidoro Presbytero. σκα.

Εἰ ὅλως νεκροὶ ἔσθ' ἐγείρονται, τί καὶ βαπτίζονται; καὶ αὐτῶν ὁ θεὸς ἔφη Ἀπίστολος, τὴν τῶν σωμάτων φύσιν οὕτω καλῶς συσκευασμένην τῶν τῆς ψυχῆς

ψυχῆς ἀμράτω ἢ μὲν γὰρ ἀτελεύ-
τητος καὶ ἀθάνατος, ἢ δὲ φθορᾷ καὶ ἀλ-
λοιώσῃ ὑποκείται. βαπτίζομεθα οὐκ
ὡς τῆς νεκρῶν τῆ φύσεως σωματίων,
εἰς ἀφθαρσίαν αὐτὰ μετασκευασθῆ-
ναι πιστεύοντες. καὶ αὐτὴν ἔχει τὸ εἰ-
ρημὸν σαφῆναι. εἰ ὅλως, φησὶ, τὰ
σώματα ἡμεῖς οὐκ ἀνίσταται, τί καὶ
ἐν τῷ βαπτίζεσθαι, εἰς ἀφθαρσίαν
αὐτὰ μεταποιεῖσθαι πιστεύομεν;

Τῷ αὐτῷ. σκβ.

Τὸ κρίνεσθαι ζῶντας καὶ νεκρούς,
τὸ πῶς, τὸ καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς
κρίσιν ἐλεύσεσθαι, καὶ ἔτε ἐν θατέρου
κεχωρισμένον, ἀλλ' ὡς τῶ κοινὴν τιμὴν
ἐνταῦθα συνάφειαν ἐποίησαντο, ἔτω
καὶ τὴν ἐκείθεν δίκην ἠνωμένως ὑφέ-
ξουσιν. εἰ δὲ καὶ ἄλλως ζητεῖς, ἔτω
διάκριμα, ζῶντας, τοὺς ἀείζων βίον καὶ
θεοφιλῆ μετελθούσας, καὶ σποδῆσαι
αὐτοῖς ἀτελευτήτας ἀμοιβὰς, κρίναι
τοὺς νεκρωθέντας τοῖς ἀμαρτήμασι,
καὶ τὸ δοῦν αὐτοῖς τάλαντον, ὡς ἐν
τάφῳ τῆ ἑαυτῆς καταχρῶσαστας ρα-
θυμίᾳ, καὶ ἀμύνασθαι αὐτὸς πτω-
εία. εἰ δὲ καὶ ἄλλως, ἔπως, κρίναι τῶς
τοτε ζῶντας καὶ κλειθέντας, καὶ τῶς
ἤδη πρὸς αὐτῆς κοιμηθέντας.

κείνα.

Ζωσίμου, Εὐσταθίου, Μάρωνι. σκγ.

Εἰ ἔτε τῆς σου χειρὸς ἀωνίᾳ δια-
γωγῆς ἐπιθυμεῖτε, ἔτε τῆς αἰδῆς φλο-
γῆς τὴν κρίσιν δευλιάτε, ἢ πρὸς τοὺς
καταφρονήτας δαίμονας ἀμιλλᾶσθε,
ἢ ἀνθρώπων ἰνδάλματα τυγχέετε
ἄψυχα, καὶ λόγου ἀμέτοχα, καὶ φό-
βος ἀνάσθητα.

Κωνσταντῷ μοναχῷ. σιδ.

Εμοὶ χεῖ γινώμην πρὸς χάριτος ἠαδῆ-
νεια, χεῖ μικρὸν με τῆς ζῆλης ὑπεξά-
γασα. ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ὁ θεὸς εἶσα

comparamus? Hæc enim finis expers est, & immortalis: illud corruptioni ac mutatio- ni subiectum. Pro corporibus itaque nat- urâ mortuis & extinctis baptizamur, ea in immortalitatem ac statum à corruptione alienum mutari credentes. Atque horum verborum hæc sententia est: omnino in- quit, si corpora nostra ad vitam minimè re- deunt, quid afferri potest, quamobrè, cum baptizamur, ea in statum corruptionis at- que interitus expertem mutari credimus?

Eidem. 222.

Per id, quod viuos ac mortuos iudican- dos esse ait Scriptura, illud significatur fo- re, vt anima & corpus simul in iudicium veniant, nec alterum ab altero seiungatur, verùm quemadmodum in hac vitâ com- munem coniunctionem habuerunt, sic etiam futurum iudicium subeant. Quod si alio quoque modo hunc locum tibi ex- plicari queris, sic habeto: viuos, hoc est eos, qui sempiternam ac Deo gratam vitam consecrati sunt, fecernere, ipsisque im- mortales mercedes persolueret: eos autem, qui peccatis immortui sunt, datumque li- bi talentum in sua socordia perinde atque in sepulchro defoderunt, iudicare, atque cruciati afficere. Quod si aliam adhuc ex- plicationem poscis, ea erit huiusmodi: iu- dicare eos qui tū viui relictī fuerint, & eos, qui ante ipsos vitam cum morte commu- tarint.

Zosimo, Eustachio, Maroni. 223.

Si nec sempiternæ cum Christo vitæ cu- piditate flagratis, nec æternæ flammæ mul- ctam & condemnationem pertimesci- tis, certè aut cum contemptoribus dæmo- nibus vobis certamem est, aut inaniatā, & rationis expertia, nec vllō timoris sensu prædita hominum simulachra estis.

Quintiano Monacho. 224.

Mihi ex animi sententia procedebat ad- uersa valetudo, paulatim videlicet me ex tempestate ac procellis subducens. Quo-

H